

EÖRSI ISTVÁN: KÉT VERS

ANYA LESZEL ...

Méh duruzsol, tücsök cirpel,
magas fűben fekszem,
hanyatló nap sugarai
cirógatva melengetik testem.

Tőled szöktem ki a rétre,
s rád gondolok innét,
hogy' nyújtottad az álomnak
érett tested minden gazdag kincsét.

Elnéztem, hogy árad-apad
a levegő-tenger
partjaid közt, és megteltem
túláradó, hálás szerelemmel.

Anya leszel nemsokára,
azért vagy ily drága,
ily gyönyörű, a szívedre
visszhangzik már az ő dobogása.

Mennyi titok, mennyi rejtély —
találgatjuk együtt,
mit csinál most? mert már most is
szülő-módra igen megszerettük.

Hogyha rugdal s börtönéből
szabadulni vágyik,
míg arcodra fájdalom fut,
vigasztalódsz: „jóvérű lesz, látszik”.

Igy virulsz ki könnyek között,
boldog gyötrelemben —
mint a gyermek szíved alatt,
úgy moccan s nő alvó képed bennem.

Méh duruzsol, tücsök cirpel,
rád gondolok innét,
lelent a nap, indulok már,
hozzádmegyek, téged-nézni ismét.

BÉKLYÓK NÉLKÜL

Nem a halállal, a való világgal
mer megmérkőznj mindig, aki bátor,
nem béklyózva a megszokott okok,
érvok, indokok indás fonalától:
nem a napot, de amit bevilágít,
a fősugárzó tájat nézi meg:
hogyan birkózik rajta, hogyan játszik
árnyal a fény s az olvadó színek.

Mint szökőár, mely sziklákat repesztget,
s hogy fényre jusson, újból nekilendül,
úgy szakadt ki a panasz a fogak
összeszorított rácsain keresziül.
Támadt rá visszhang fölbolydult szívemben,
zavar fogott el, szavam elakadt,
vagy alkudoztam és elhessegettem,
s ismét cserbenhagytak a szavak.

Okuljunk ebből most, hogy segített
a kínok örök orvosa, a párt,
és gyógyuló és beforrott sebek
mutatják ismét munkája nyomát,
most jobban kell vigyáznunk emberek!
a párt szava az maga a válóság,
ne szagoljuk az igazi helyett
eztán soha falra-festve a rózsát.

Vannak most is, kik a szavak dióját
föltörnék s bezsebelnék a belét,
a szélkakasok, az ügyeskedők,
és más effajta csőcselék,
kik mint a macskák, mindig talpraesnek,
s úgy miákolnak, győzedelmesen, —
higgyünk a szónak, mert igaz, de aztán
mi tegyük, hogy mind életté legyen,

mert a való, határtalan világgal
kell szembenézni annak, aki bátor,
nem béklyózva a megszokott okok,
hitek, indokok indás fonalától.

BODA ISTVÁN: KÉT VERS

CIGANYOK

Az őszi nap sárga aranya
lobogva hull le a füvekre.
Szísszen a szél, mintha száz pajkos
íncselkedő ördög ügetne.
S szemetet, piszkot kavar mélyen,
meg rongyos kicsi zsupp tetőket,
s szembe veri cigánytövissel
a fonnyadt fűben heverőket.

Hökken bennem a lélek szinte,
ahogy elnyúlnak ott a lányok.
Zsonganak, zsonganak ezernyi
dallamot, mint dióvirágok.
Mily nyugtalanság ring a dalban
szabadságról és szerelemről,
s a fiatalság titka fénylik
felém a cigánylány szemekből.

S nyugtalan cimpákkal figyelnek,
ahogy nyugalmuk megzavartam.
Igy lapul meg a kigyó ősszel
a lehulló arany avarban.
De perc csak ez, s aztán a nótát
búsongják, hajuk száll a szélben,
s én tündööm, hogy az életnek
milyen titka lappang e népen.

Hisz a férfiak is hevernek.
Micsoda izmos barna vállak.
Odébb körül ülnek egy bokrot
s titkos dallamot muzsikálnak.
Vadul pattog az ujj a húron,
mint jég egy hirtelen viharban,
s aztán elolvad és kinyílik
a bűvölő tavasz a dalban.

Micsoda varázs van e népen?
A szolgaság megszokott rendje
köti őket szennyhez, piszokhoz,
s köztük más élet nem lehetne?
Vagy épp a nyugtalan szabadság
s a nomád kóborlások láza
hajtja őket, s ők csak szóródnak,
mint vad mag az ősvény porába?

Vagy az a baj, hogy nem kerültek
a történelem ősvényére,
és sohse fogta őket össze
egy igazi haza sővénye?
Szóródtak, összeterelődték.
Tán ezer jaj verte e népet,
s ha a Volgánál szétszóródtak,
a Tisza-parton összeérték.

Sárfalu viskó, ahogy nézem,
csak remegek, hogy mikor dől le.
Az őszi nap lebukó fénye
vérüszköt dob a zsupptetőre.
S már lángolnak a düledt kunyhók,
lángként lobognak a cigányok,
s az a tűz futja át a tájat,
mely úgy frissíti a világot.

Lobog az este már a dalban,
szívüket dalolják a lányok.
A szemük ég diónyi fényvel,
ringanak, mint sötét virágok,
szinte bűvöl a hanguk titka,
s míg az esti holdfényre lépek,
egy országnak súgom a hangom,
tegyük emberré ezt a népet.